

Συνελθοῦσα δὲ τὴν στιγμήν εκείνην, χάρις τῇ συνδρομῇ τοῦ δόκτορος Γρέυ, ἡ Μαργαρίτα, ἀνακαλέσασα ἄπασαν τὴν γενναιοῦτητα καὶ σκεπθεῖσα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο ἔτι νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς φίλην, τί εἶχε συμβῇ μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ λόρδου Λιονέλ, ἐπὶ τέλους κατανοοῦσα, ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἀναβάλῃ τοῦτο περισσώτερόν, ἀφοῦ μάλιστα εἰς τοσοῦτον εἶχον προβῇ τὰ πράγματα καὶ τοσοῦτον προφανῶς ἐξεδηλοῦντο τὰ ἀμοιβαία πρὸς ἀλλήλους αἰσθήματα, ἐξέθεσεν αὐτῇ σαφῶς ἅμα καὶ συντόμως τὰ κατὰ τὴν πρὸς αὐτὴν πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐν Ἀμερικῇ γενομένην πρότασιν τοῦ λόρδου Ὀλυφαντ καὶ ἐν ἀδόλῳ εἰλικρινεῖα τὰ αἴτια, διὰ τὰ ὅποια ἠρνήθη ν' ἀποδεχθῇ αὐτήν.

Ἡ λαίδη Ὀλυφαντ ἠκρόσθη αὐτῆς μετὰ προσοχῆς μεγίστης καὶ ἐν σιωπῇ· εἶτα προσκλίνας καὶ περιπτυσσομένη τρυφερώτατα αὐτήν,

— Διατί, ὦ φιλάττη μου, τῇ εἶπε, νὰ μὴ μὲ τὸ εἴπῃς πρότερον; Δὲν πιστεύω, ὅτι τοσοῦτον μὲ πρεγνῶριζες, ὥστε νὰ νομίζης, ὅτι ἡ ὁμολογία αὕτη ἤθελεν ἐπιφέρει μεταβολὴν εἰς τὴν πρὸς σέ θερμότητάτην καὶ τρυφερώτατην στοργήν μου!

Εἶτα ἀναλαμβάνουσα ἥθος μεγαλοπρεπέστερον τοῦ συνήθους μὲ φωνὴν ἐνέχουσαν τι τὸ ἐπίσημον, συγκεκινημένη, καὶ συνενοῦσα τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων καὶ συγκρατοῦσα αὐτὰς μὲ ἀμφοτέρως τὰς ἰδικὰς τῆς, ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας:

— Ὁ Θεὸς σὺ εἶχε προορίσει δι' ἀλλήλους! Αὐτός, οὗ εὐλογητὸν εἴη τὸ ἄγιον ὄνομα, πρὸ καιροῦ εἶχεν εὐλογήσει τὴν ἔνωσιν ὑμῶν ὑπέκουςα εἰς τὸ πανάγιον Αὐτοῦ θέλημα καὶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν συνάμα καὶ εὐχαρίστησιν τῆς καρδίας μου μετὰ χαρᾶς καὶ δοξολογοῦσα ἐκ βάθους καρδίας τὸ ὄνομα Του, σὺς εὐλογῶ καὶ σὺς εὐχομαι, ὦ φίλτατά μου τέκνα, πᾶσαν χαρὰν καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν!

Κατεφίλησεν ἀμφοτέρους τρυφερώτατα, ἐνῶ δάκρυα χαρᾶς ἔρρεον διὰ τῶν παρειῶν τῆς, τὸ δὲ ἔτι ὥραιον καὶ σεβαστὸν πρόσωπόν τῆς ἤστραπτεν ἐκ παιδρότητας ἀνεκλάλητου! Ὁ γέρον ἱατρός δὲν ἠδύνατο, ὡς παλαιὸς καὶ πιστὸς φίλος, νὰ μὴ συμμερισθῇ εἰλικρινέστατα τὴν συγκίνησιν καὶ χαρὰν τῆς εὐγενοῦς δεσποίνης καὶ περιχαρῶς ἀνεφώνησεν ὑποδακρύων:

Τὸ εὐτυχές, τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο ἐπεισῶδιον προῦκάλεσε τὴν κρίσιν τῆς νόσου· ὁ λόρδος, δύναμαι ἀπὸ τοῦδε νὰ διαβεβαιώσω, ὅτι διέφυγε τὸν κίνδυνον! Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε ἐντελὴς καλὰ! Καὶ τὸ καλὸν τοῦτο ὀφείλομεν εἰς τὸν ἔρωτα! Ὡ, βεβαίως δὲν εἶνε πάντοτε τυφλὸς ὁ φιλοπείγμων οὗτος υἱὸς τῆς Παφίας. ὅταν εἰξεύρῃ νὰ συνενοῇ διὰ τῶν χρυσῶν καὶ τερπνῶν αὐτοῦ δεσμῶν δύο τοσοῦτον ὥραιας καὶ εὐγενεῖς ὑπάρξεις! Ἐγὼ εὐθὺς κατενόησα πόσον σὺς ἡγάπα, μιλῶρδε, ἡ ὥραία μνηστήρ σου, διότι σάκεις ἀνεφέρετο τὸ ὄνομά σου τὰ λαμπρότερα καὶ εὐχρώτερα ρόδα ἀ-

νέθαλλον ἀμέσως ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς γέρον καὶ ἔχων τοσαύτην πείραν, δὲν ἠδύνατο νὰ μὲ διαφύγῃ τὸ αἶσθημα τοῦτο, ἀφοῦ μάλιστα ἄπαξ ἡ δὲς τῇ διεξέφυγε ὅτι σὺς εἶχε γνωρίσει ἐν Ἀμερικῇ. Λάβετε τώρα, ὦ ἀγαπητά μου τέκνα, καὶ συγχωρήσατέ μοι, ἐὰν σὺς ἀποκαλῶ μετὰ γλυκύτατα ταῦτα ὀνόματα, λάβετε καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ εἰλικρινῶς ἀγαπῶντός σας καὶ ἐκ κέντρου καρδίας εὐχομένου ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας σας, γηραιοῦ δόκτορος Γρέυ!

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ νεαρὸς λόρδος ἀνέλαβε, τῷ ὄντι, ἐντελῶς. Ὁ ἔρως ἐνεφύσα εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ καθ' ἐκαστὴν νέας δυνάμεις. Ἡ πρὸς τὴν σεβασμίαν αὐτοῦ μητέρα τρυφερότατη ἀγάπη καὶ εὐπείθεια, ἦν μόνον καὶ μόνον παρέβη, ἵνα ἴδῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ φλογεροῦ αἰσθήματος του, ἔκαμον τὴν Μαργαρίταν νὰ ἀναγνωρίσῃ, ὅτι τὰ ἔτη παρερχόμενα κατέστησαν αὐτὸν ἔτι μᾶλλον εὐγενέστερον καὶ πολλῷ μᾶλλον ἐπαξίον τῆς ἀγάπης τῆς! Καὶ πρὶν ἢ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς ἢ ἐπαυλὶς τῶν προγόνων του διεκοσμήθη ὑπὸ τῶν λαμπρῶν καὶ ἀνεκτιμήτων ἀρετῶν τῆς νεαρᾶς λαίδης Ὀλυφαντ, ἥτις, εἰ καὶ οὐχὶ ἐκ γένους τιτοφόρων, ὡς ἐκ τῆς ἀγαθότητος ὅμως αὐτῆς καὶ τοῦ σπανίου κάλλους τῆς, ἦτο καταλληλοτάτη νὰ περικοσμή τὴν ὑψηλὴν θέσιν, εἰς ἣν ἡ εἰμαρμένη ἐκάλεσεν αὐτήν· καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀκόμη ἡ γηραιὰ λαίδη Ὀλυφαντ, ὡς τὸ παλαιὴν εὐγενὲς μήτηρ τῶν Γράκων εἰς τὴν ματαιόφροναν καὶ ἀλαζόναν ἐκ Καμπανίας δέσποιναν, ὡς τοὺς πολυτιμοτάτους ἀδάμαντας τῆς ἐπέδειξε τοὺς δύο υἱούς τῆς, οὕτω καὶ αὐτὴ ἐναθρονομένη ἐπεδείκνυνεν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατικῆς φίλους καὶ φίλας τῆς τὴν γενναίαν, πλήρη αὐταπαρνήσεως καὶ ἀκριβῆ τοῦ καθήκοντος τηρήτριαν νεαράν, ὥραιότατην καὶ ἀξιεραστοτάτην νύμφην τῆς!

ΕΠΑΜΕΙΝΟΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

CATULLI MENDES

Η ΠΤΕΡΩΤΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

Λιτήγημα φανταστικόν

[Τέλος]

Οἱ ἡγεμόνες, κρίνοντες τὴν ἄνισον πάλιν, ἀπέσχον τῆς ἐκστρατείας ταύτης, ὅσον ἐλκυστικὴ καὶ ἀνῆτο ἡ ὑποσχεθεῖσα ἀμοιβή· οὕτως ὥστε, ὀλίγον πρὸ τῆς ἐσπέρας τῆς τρίτης ἡμέρας, πάντες περιέμενον ν' ἀπολεσθῶσιν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως, ὅτε πρόσωπά τινα, ἐνεδρεύοντα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τείχους εἶδον τοὺς τρεῖς γίγαντας νὰ ἐξέρχωνται μὲ κινήματα θλίψεως καὶ φρίκης ἐκ τῆς σκηνῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκοιμῶντο, καὶ νὰ φεύγωσιν ὀλοῦζοντες ὡς παράφρονες

Ἡ γενικὴ χαρὰ ὑπῆρξε τοσοῦτον μείζων ὅσον ἦτο ἡ ἀπελπισία· ἐν τούτοις ἐχάνοντο εἰς μυρίους στοχασμούς ἐπὶ τοῦ αἰτίου τῆς τόσο ἀπροσδοκήτου ἐλευθερώσεως.

— Πατέρα, εἶπεν ἡ μικρὰ πριγκίπισσα, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν χάριν εἰς τὸ πτηνὸν ποῦ ἀγαπῶ διὰ τὸ εὐτυχές αὐτὸ συμβάν. Εἰσῆλθε πετῶν εἰς τὴν σκηνὴν τῶν ἐχθρῶν σου καὶ μὲ τὸ ράμφος του, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο, τοῖς ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμούς. Πιστεύω ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ λάβω ὡς σύζυγον τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς — εἶτε διότι δὲν ἔκρινεν ἀληθῆ τὴν διήγησιν τῆς πριγκίπισσης, εἶτε, παρὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ὑπηρεσίαν, διότι ἠσθάνετο βεβαίως ἀποστροφὴν νὰ γείνῃ πενθερὸς ἐνὸς πτηνοῦ — παρεκάλεσε τὴν κόρην του νὰ μὴ τὸν ζαλιζῇ περισσότερο καὶ μάλιστα τῆς ἐστρεψε καὶ τὰ νῶτα μετὰ μεγάλης ἀγκυνακτήσεως.

Τὴν ἐσπέραν, ἐν ᾧ τὸ ἀηδόνι προοιμίζετο ἐντὸς τῶν ἀνθέων καὶ τῶν φύλλων,

— Ἀ! εὐμορφὸ μου πουλάκι ποῦ σὲ λατρεύω, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα, δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ χαίρωμεν· διότι ὁ πατήρ μου, μολονότι τὸν ἠλευθέρωσας ἀπὸ τοὺς γίγαντας, δὲν θέλει νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοὺς γάμους μας.

Τὸ ἀηδόνι ἀπήντησε:

— Μὴ λυπεῖσαι, πριγκίπισσά μου· ὅλα θὰ διορθωθοῦν, ἀφ' οὗ ἀγαπώμεθα.

Καὶ τὴν ἐπαρηγόρησε ψάλλον νέα ᾠσματά, τὰ ὅποια εἶχε συνθέσῃ.

Γ'

Μετὰ τινα χρόνον ὁ ταμίης τῶν ἀνακτόρων ἐγένετο ἄφαντος, χωρὶς οὐδεὶς νὰ δυνηθῇ νὰ μάθῃ ποῦ εὕρισκετο, τὸ δὲ μέγα ἐκ κένδρου καὶ χρυσοῦ κιβώτιον, ὅπερ περιέκλειε πρὸ μικροῦ τοσοῦτους λυχνίτας, ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας εὖρον κενόν. Ὁ βασιλεὺς, λίαν φιλάργυρος, ἐφάνη κατατεθλιμμένος ὅτι ἀπεγυμνώθη οὕτως· καίτοι δ' εἶχε πολλοὺς ἔτι θησαυροὺς δὲν ἔπαυε νὰ παραπονῆται ὡς ἐπαίτης, οὕτως εἶχον ἀφαιρέσει τὸν τελευταῖον ὀβολόν, ὃν εἶχε συναθροίσει ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν.

— Ἐλεημοσύνην, παρακαλῶ, ἀνεφώνει, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σας τὸ ἀναπληρώσῃ.

Διεσάλπισε διὰ κηρύκων εἰς τὰ βασιλεια τῶν περιχώρων ὅτι θὰ ἔδιδε τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις, πρίγκιψ ἢ μή, ἤθελεν ἀποκαλύψει τὸν κλέπτην καὶ ἐπαναφέρει τοὺς τιμαλφεῖς λίθους του. Ἐκ τούτου δὲν ὤρμηθη καθόλου· πολλὰ ἡμέραι παρῆλθον χωρὶς νὰ μάθῃ καμμίαν εἰδήσιν οὔτε περὶ τοῦ ταμίου οὔτε περὶ τοῦ θησαυροῦ. Πρωτὰν ὁμως τινά, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς μετὰ μελαγχολίας ἀνῆγειρε τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου, ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς! Ὅλοι οἱ μαργαρίται, οἱ λυχνίται καὶ οἱ ἀδάμαντες εὕρισκοντο ἐντὸς τοῦ κιβωτίου. Θὰ

ἔλεγέ τις ὅτι ἡ αἰθουσα ἦτο πλήρης ἀστέρων, τοσαύτη λάμψις ἀνεπέμπετο ἐκ τοῦ μικροῦ ἐκείνου κιβωτίου.

Φαντάζεται τις εὐκόλως τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ βασιλέως· ἐν τούτοις θὰ ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ καὶ ἐκεῖνον, ὅστις εἶχεν ἐπανεύρῃ τοὺς τιμαλφεῖς του λίθους.

— Πατέρα, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα, πρέπει νὰ γνωρίξῃς χάριν εἰς τὸ πτηνὸν ποῦ ἀγαπῶ διὰ τὸ εὐτυχές αὐτὸ συμβάν. Εἶχε παραφυλάξῃ καὶ ἀκολουθήσῃ τὸν κλέπτην, ἐγνώριζε δὲ ποῦ ὁ θησαυρὸς ἦτο κρυμμένος. Ἐπὶ πολλὰς νύκτας, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, μὲ πολὺν κόπον — φέρον ἕνα λυχνίτην εἰς τὸν ἀριστερόν του πόδα, ἕνα μαργαρίτην εἰς τὸν δεξιόν του, ἐν ᾧ ἀδάμαντα εἰς τὸ ράμφος του — ἐταξείδευεν ἀπὸ τοῦ κρυψώνου εἰς τὸ κιβώτιον· τοῦ εἶχον τὸ παράθυρον ἀνοικτόν, ἐν ᾧ ἐκοιμάσσο ἢ ὅτε εὕρισκεσθαι εἰς τὸ κυνήγιον. Πιστεύω ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ μου ἐπιτρέψῃς νὰ λάβω ὡς σύζυγον τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἐπίμονος καὶ φιλαργυρος. Ὡς ὅλοι δ' οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες γνωρίζουσιν ὅτι δὲν ἔχουσι δίκαιον, ἀπεφάσισε νὰ δυσαρεστήται τρόπον τινά, καὶ ἐδήλωσεν εἰς τὴν κόρην του ὅτι θὰ τὴν ἐκλείεν ἐντὸς πύργου, ἂν τοῦ ὀμίλει πάλιν περὶ γάμου μετὰ τοιοῦτου συζύγου.

Τὴν δὲ ἐσπέραν, ἐν ᾧ τὸ ἀηδόνι προοιμιάζετο ὑπὸ τοὺς κλάδους τῆς τριανταφυλλιάς :

— Ἄ! εὐμορφό μου πουλάκι, ποῦ σὲ λατρεύω, εἶπε, δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ χαίρωμεν· διότι ὁ πατήρ μου, μολονότι τοῦ ἀπέδωκε τὸν θησαυρὸν του, δὲν θέλει νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοὺς γάμους μας.

Τὸ ἀηδόνι ἀπήντησε :

— Μὴ λυπεῖσαι, πριγκίπισσά μου· ὅλα θὰ διορθωθῶν, ἀφ' οὗ ἀγαπώμεθα.

Καὶ τὴν ἐπαρηγόρησε ψάλλον νέα ᾠσματα, τὰ ὅποια εἶχε συνθέσει δι' αὐτὴν καὶ ἦσαν τὰ γλυκύτερα, ἀφ' ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ.

Δ'

Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπαρηγόρησε τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπὸ μαρασμοῦ ἕνεκα τοῦ διαψευδομένου ἔρωτός της, καὶ νὰ μὴ ἀποθάνῃ. Ἰνα δὲ τὴν κομίσωσιν εἰς τὸν βασιλικὸν τάφον τὴν ἔθεσαν ἐπὶ στοιβάδος ἐκ καρποφύλων καὶ ρόδων λευκῶν.

Ὁ βασιλεὺς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλήθους θρηνοῦντος, ἐβάδιζε πλησίον τοῦ εὐωδιάζοντος φερέτρου, ἐκβάλλων κραυγὰς σπαρκατικές, δυνάμενας νὰ συγκινήσωσι καὶ μαρμαρίνῃ καρδίαν. Ἐν ᾧ δ' εἶχον φθάσει εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ παρσκευάζοντο νὰ καταθέσωσιν εἰς τὸν βασιλικὸν τάφον τὴν ὠραίαν νεκράν, ἀηδόνι ἐξαίφνης ἐκελεύθησε κεκλιμένον ἐπὶ κλάδου σημύδας :

— Βασιλεῦ! τί θὰ ἔδιδες εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ σοι ἀπέδιδε ζωσαν τὴν θυγατέρα ποῦ κλαίεις ;

— Εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἤθελε μοι τὴν ἀποδώσῃ, ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς, θὰ ἔδιδα αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ βασιλείου μου, τὸ ὀρκίζομαι !

— Φύλαξε ὅλον σου τὸ βασίλειον ! Ἡ κόρη σου μὲ ἀρκεῖ. Ἀλλὰ πρόσεξε καλὰ, νὰ μὴ ἀθετήσῃς τὸν ὅρκον σου.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας τὸ ἀηδόνι κατέβη ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ πώγωνος τῆς νεκρᾶς, καὶ εἶδεν ὅτι διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ράμφους τῇ ἔθεσέ τι μεταξὺ τῶν χειλέων. Ἦτο πόα ἀποδίδουσα τὴν ζωὴν.

Ἡ πριγκίπισσα ἀνέστη παρηνύθως.

— Ἄ! πατέρα, εἶπε, πιστεύω ὅτι θὰ τηρήσῃς τέλος τὴν ὑπόσχεσίν σου, καὶ θὰ μου ἐπιτρέψῃς νὰ λάβω ὡς σύζυγον τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

— Ἀλλὰ φεῦ ! ὁ βασιλεὺς δὲν ἐφοβήθη νὰ ἐπιорκήσῃ καὶ πάλιν· μόλις ἔσχεν εἰς τὰς ἀγκάλας του ζωσαν τὴν θυγατέρα του, διέταξε τοὺς αὐλικούς του νὰ διώξωσι τὸ αὐθαδὲς πτηνόν.

Τότε συνέβη πρᾶγμα λίαν παράδοξον.

Ἡ μικρὰ κόρη τοῦ βασιλέως ἐφάνη ἔτι μικροτέρα, καί, σμικρυνομένη πάντοτε ὡς νιφὰς ἐν τῷ ἡλίῳ, ἐγένετο τέλος πλάσμα ἰσχνὸν περωτόν, οὐτινος τὸ ὅλον ἦτο μικρότερον τῆς πυγμῆς νηπίου. Ἡ ὠραιότερα τῶν πριγκίπισσῶν εἶχε καταστῇ ἡ ὠραιοτέρα τῶν περωτῶν ὁμοφύλων της ! Καὶ ἐν ᾧ ὁ πατήρ της, μετανοῶν διὰ τὴν ἀχαριστίαν του, ἔτεινε χεῖρας ἀπέλπιδας, αὐτὴ ἐπέταξε μὲ τὸ ἀηδόνι πρὸς τὰ μεγάλα γειτονικά δάση, εἰς τὰ ὅποια πολὺ ταχέως ἔμαθε πῶς κατασκευάζουν τὰς φωλεάς.

Ἐν Σύμφ.

Π. Δ. ΤΕΙΤΣΕΚΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Ε Ν Β Ι Α Ι

Ἀκηλίδωτος μέχρι τοῦδε ὑπῆρξεν ὁ βίος του, οὐδ' ἐνεθυμεῖτο νὰ εἶχε διαπράξῃ τίποτε βαρύνον τὴν συνείδησίν του. Καὶ ἐν τούτοις ὁ κύριος Χάρτμαν δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐπέξηγήσῃ τὴν ταραχήν, ἥτις τὸν ἐκυρίευν, ὅταν ἀπερχόμενος ὁ προϊστάμενός του, ὁ κύριος Κλάπενφελδ, τῷ εἶπε μὲ φιλικὸν τόνον :

« Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μ' ἐπισκεφθῇτε σήμερον μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὰς τέσσαρας ... σὰς περιμένω εἰς τὸ σπίτι ! »

Τεθορυβημένος ὁ γραμματεὺς ἠτένισεν ἐπὶ μικρὸν τὴν θύραν, ἥτις ἐκλείσθη ὅπισθεν τοῦ προϊσταμένου. Κατόπιν ἐκάθησε παρὰ τὸ γραφεῖόν του, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ἤρξατο σκεπτόμενος τί νὰ ἐσήμαινεν ἡ ἰδιαιτέρα αὕτη πρόσκλησις.

Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, δὲν εὕρισκεν ὁ νέος δυνάμενος νὰ ἔχῃ σχέσιν μετ' αὐτῆς. Μὰ ἦτο ἀπογομπὴ ὑπὸ ὥρατον πρόσχημα ; Ὁχι . . . ἡδυνάτει νὰ παραδεχθῇ

τοιοῦτόν τι, ἀφ' οὗ ἐξετέλει ἐπακριβῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὴν ὑπηρεσίαν του, ἐφ' ᾧ αὐτὸς ὁ προϊστάμενος τῷ ἐξέφρασεν ἐπανελημμένως τὴν ἰδιάζουσαν αὐτοῦ εὐαρέσκειαν. Ἰσως αὖξῃσις τοῦ μισθοῦ ; Ἀλλὰ διὰ τοιοῦτόν τι πάλιν ὁ καιρὸς τῆς ὑπηρεσίας του ἦτο πολὺ βραχύς. Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει, εἴτε δυσμενῆς εἴτε εὖνους θὰ ἦτο ἡ ἀνακοίνωσις, ἐξάπαντος ἡ πρόσκλησις εἶχεν ἰδιαιτερόν τινα σκοπὸν· ἄλλως ὁ κύριος Κλάπενφελδ δὲν θὰ ἐξεφράζετο μὲ τόσον ἐπίσημον τόνον. Ὁ ἐπίσημος ἐκεῖνος τόνος ἦχει ἀκόμη καὶ τώρα εἰς τὰ ὦτα τοῦ νέου, ἔκαμε τὸν σφυγμὸν του νὰ πάλλῃ ἀτάκτως καὶ προὔξενεσεν εἰς τὸ ἦθός του τοιαύτην ἀλλοίωσιν, ὥστε ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τὸν παρηκολούθησαν μ' ἐκπληκτον ὄμμα, ὅταν ἀφῆκε τὸ γραφεῖόν του καὶ κατήλθε τὰς δύο κλίμακας.

Ἀκριβῶς τὴν 4ην ὁ Χάρτμαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προϊσταμένου. Ὅ, τι συνέτεινεν εἰς τὸ ναυξήσῃ τὴν ἀμνηχανίαν του, ἦτο βεβαίως τὸ βλέμμα τῆς ὠραίας καὶ θελκτικῆς ἐκείνης νεάνιδος, ἥτις ἦδη τῷ ἠνοιξε τὴν θύραν καὶ ἠρυθρίασε προφανῶς κατὰ τὴν εἰσοδὸν του. Ὁ νέος μόλις ἐδυνήθη νὰ ὑποτραυλίσῃ ἕνα χαιρετισμόν. Ἐγνώριζοντο, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε οὐδέποτε ὠμίλησαν πρὸς ἀλλήλους. Εἰς εὐγενῆς ἐκ μέρους ἐκείνου χαιρετισμὸς καὶ ἐν δειλὸν συμπαθείας βλέμμα, ἦτο τὸ πᾶν. Ἐκείνη ἐπίσης, ἀνταπέδιδεν ἐννοεῖται τὸν φιλικὸν χαιρετισμόν, ἄφινε τὸ γλυκύ της βλέμμα νὰ ἐπαναπαυθῇ ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγον, — ὅταν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ στιγμή — καὶ ἦτο πάλιν τὸ πᾶν.

Ἄλλ' ὅταν ἐκείνη τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας ἐπεσκέπτετο τὸν πατέρα της τόσῳ συχνὰ εἰς τὸ γραφεῖον... τοῦτο δὲν ἐδύνατο ἄρᾳ γε νὰ προδίδῃ παιδικὸν τινα ἔρωτα ;

Καὶ ἐκεῖνος, ὁ νεαρὸς γραμματεὺς ! Μήπως τὸ ἔκαμεν ἐπιτήδης νάνοιγῃ πάντοτε τὴν μεσημβρίαν, ἀκόμη καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος, τὸ παράθυρον τοῦ γραφείου του, διὰ νὰ εἰσέρχεται καθαρὸς ἀήρ ; Δὲν ἐδύνατο ἄρᾳ γε νὰ ἤξευρῃ ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην ἤρχετο ἡ Ἑρμινία νὰ χαιρετίσῃ τὸν πατέρα της ;

Ἐν τούτοις ἴστατο τώρα ἐνώπιόν της καὶ ἰδοὺ κατεῖχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τη εἶπῃ μίαν γλυκεῖαν λέξιν. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ παραιτηθῇ τῆς προθέσεως ταύτης, ἀφ' οὗ μόλις ἐδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ.

Μὲ συνεσφιγμένῃ καρδίαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν, ὅπου τὸν περιέμενεν ἡδη ὁ κύριος Κλάπενφελδ, καὶ τείνων φιλίως τὴν χεῖρά του, τῷ ἔνευσε νὰ καθῇ.

« Ἀγαπᾶτε τὴν θυγατέρα μου ; », ἤρξατο ὁ προϊστάμενος.

Ὁ κύριος Χάρτμαν κατέβαλε πολὺν κόπον νὰ μὴ πέσῃ ἀπὸ τῆς ἔδρας του. Τί ἦτο τοῦτο ; Πῶς ἐπῆλθεν εἰς τὸν προϊστάμενον ἡ ἰδέα αὕτη ; Πῶς ἐγνώριζεν οὗτος τεθαμμένον αἶσθημα, τὸ ὅποτον μόνον αὐτός . . .

« Λοιπὸν, ἀποκριθῆτε, Χάρτμαν. Ἀποκριθῆτε ἄνευ περιστροφῶν. Ἀγαπᾶτε